

[Gammelgaard]

med ¼ million personer, svarende til en 50 pct.s stigning, regnes der med en uændret beskæftigelse i den private sektor under ét.

Samtidig forudser man et voldsomt stigende udgiftstryk, og samtidig forudser man et voldsomt stigende skattetryk. Men jeg forstår både på finansministeren og på den socialdemokratiske ordfører, at man ikke agter virkelig at gøre noget herved.

Det konservative folkeparti er positivt indstillet over for venstres beslutningsforslag, og jeg vil gerne på den konservative folketingsgruppes vegne fremsætte yderligere betragtninger i den anledning.

I alt for mange år har budgetteringen først og fremmest haft sin baggrund i de fra de forskellige sektorer fremsatte ønsker, som kun i begrænset omfang er blevet beskåret. Denne udvikling skal vendes. Der må fastlægges en maksimumsbudgetramme, som staten skal holde sig inden for, på samme måde som der skal gennemføres faste rammer for amter og kommuner. Den nødvendige prioritering foretages da inden for de angivne budgetrammer.

Målet for de kommende års udgiftspolitik er klart at skabe balance mellem indtægter og udgifter. Som led i en styringsreform af statens udgifter må der gennemføres en række ændringer.

For det første: opgaver, der har en naturlig sammenhæng, skal samles inden for samme ministerium.

For det andet: administrationen af enkelt-sager skal lægges ud i selvstændige direktorater. Opgaverne i ministerierne bør koncentreres om lovgivning, den overordnede planlægning og budgetlægning.

For det tredje: lovforslaget bør ledsages af konsekvensberegninger fra budgetministeriet over forventede personale- og driftsudgifter samt over indflydelsen på tilgrænsende områder for såvel stat som kommuner.

For det fjerde: ved hver folketingssamlings begyndelse udarbejdes en oversigt over de samlede økonomiske konsekvenser af de lovforslag, der skal behandles i den pågældende folketingssamling. Oversigten ajourføres løbende.

Informationstjenesten bør for det femte udbygges i form af en effektiv meldetjeneste, både med henblik på at varsle behov for indgriben og på at give tilbagemelding om virkningerne af gennemførte indgreb.

Og så må der for det sjette gennemføres en fleksibel ansættelsesstruktur, således at enheder kan nedlægges og personer flyttes uden vanskeligheder.

Hertil kommer så amternes og kommunernes rolle i den offentlige udgiftspolitik. Det skal jeg vende tilbage til under det senere forslag på dagsordenen. Men der må afgørende ændringer til i budgetlægningen, og det er ikke gået op for regeringen og socialdemokratiet, kan vi høre på indlæggene her i folketingssalen, også i dag.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg finder, det er positivt, at venstre har genfremsat sit beslutningsforslag, og at vi på det grundlag kan få diskuteret de offentlige udgifter i det danske samfund.

Samtidig føler jeg det stærkt deprimerende og nedslående, at finansministeren her arrogant og med en håndbevægelse afviser, at man skulle kunne nedskære de offentlige udgifter i Danmark i den størrelsesorden, som venstre foreslår.

Finansministeren tillader sig at udtale sig, som om han helt præcist vidste, hvordan man skulle føre finanspolitik i Danmark. Hvis der er nogen, der ikke ved, hvordan man skal føre finanspolitik i Danmark, så er det først og fremmest den nuværende finansminister. Det er dokumenteret helt konkret og tydeligt. Det kan da ikke passe, at man vil påberåbe sig – med en finanspolitik, der medfører de økonomiske tilstande, som vi har i det danske samfund – at man har noget begreb om finanspolitik. Den går ikke.

Så skal vi høre den socialdemokratiske ordfører tale om, at forslaget skulle hedde aftrapning af velfærdsstaten. Hvem er det, der er i gang med at nedlægge det danske velfærdssamfund? Det er socialdemokratiet. Jeg synes, det er groft, at hr. Camre vil sige det på den måde. Det kan man ikke tillade sig, når man er ordfører for socialdemokratiet, der i den grad ødelægger Danmark. Hvis der er nogen, der nedlægger velfærdssamfundet Danmark, så er det socialdemokratiet.

Nu nævnede hr. Camre også, at forslagene vil gøre ondt, og så begynder vi måske at komme lidt hen i nærheden af, hvor vi kunne diskutere sagligt, for det, man bør diskutere, når man snakker om at skære ned på den offentlige sektor, er naturligvis, hvad